

	Broj pjeneza.
<i>Zadak.</i> — ΔΥΡ—ΦΙΑΩΝΝΟΣ. Luk, buzdovan i koplje	3
<i>Bakr. Teži 1.860 mgr.</i>	
10. <i>Zadak.</i> — ΔΥΡ ΣΩΣΤΡΗ. Slika kao br. 9.	1
<i>Bakr. Teži 2.130 mgr.</i>	
11. <i>Zadak.</i> — ΔΥΡ ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΥ. Isto.	1
<i>Bakr. Teži 2.000 mgr.</i>	
12. <i>Zadak.</i> — ΔΥΡ ΑΡΙΜΝΑΣΤΟΥ.	2
<i>Bakr. Teži 2.600 mgr.</i>	
<i>Zadak.</i> — Neizviestnoga nadpisa	7

Apollonia.

13. <i>Predak.</i> — ΦΙΑΩΤΑΣ. Krava doji tele.	
<i>Zadak.</i> — ΑΗΘ ΣΩ . . . ΟΥ. Kao br. 8.	
<i>Bakr.</i>	
Neizviestan	1
Ukupno	38

Izkaz nalazka.

Skodra, autonomnih	13
Lissos, autonoman	1
Genthios	6
Dyrrachion	16
Apollonia	1
Neizviestan	1
Ukupno	38

(Dalje sliedi)

Topografske sitnice.

Priobénje *V. Klaič.*

(Nastavak i konac).

7. Bistrica i Vrhrika.

U jednom pismu pape Pavla II. od g. 1469 spominju se medju inim i franjevački samostani u ovih mjestih tadanje Bosne i Hrvatske: „*Jayza, Jezero, Greben et Glas in temporalis dominio episcopi Quinqueecclesiensis, — Bistrice, Cethine, Varchrioc, Tinimi, Vissbuacz, Carini, Corbarie, Bihigy, Othoc, Cethyn. Tersati, Stinizuach,*

*Jim in Spalatensi, Tinimensi, Novensi, Corbaviensi, Segniensi et Zagrabiansi dioecesibus. . . .*¹⁾

Vriedno je znati, gdje su stajala mjesta *Bistrica* i *Varchrioc*, u kojih su tada bili franjevački samostani?

Po tekstu sudeć spadao je tada grad *Bistrica* ko i grad *Cetin* (na današnjem Sinjskom polju) pod nadbiskupiju spljetsku. *Bistricu* dakle tražiti nam je u obsegu stare metropolije spljetske.

U cijeloj današnjoj Dalmaciji međjutim nema mjesta *Bistrice*. Potražiti nam je dakle *Bistricu* u danasnjoj Bosni, pošto znademo, da je u to vrieme sizala spljetska nadbiskupija i u Bosnu. Ovdje ima faktično više *Bistrica*, n. pr. *Bistrica* u kotaru Fojničkom, *Bistrica* u kotaru Jajačkom, *Bistrica* kod donjega Vakupa, *Bistrica* kod Konjica itd.²⁾ Nu nijedna tih *Bistrica* nemože za nas vriediti pošto su sve izvan bivšega obsega spljetske nadbiskupije. Tražiti nam je dakle *Bistricu* bliže današnjoj Dalmaciji, a napose bliže Sinjskomu polju.

Na velikoj karti Dalmacije, što no ju je izdao vojno-geografski zavod u Beču. od vidi se na listu IX. (okolica Sinjska i susjedna Bosna) ubilježena rieka *Bistrica*, koja teče Livanjskim poljem u Bosni. Ova rieka *Bistrica* izvire tik izpod grada Livna, ter protokav Livanjskim poljem uvire kod ponora izpod Prologa na medji dalmatinskoj. Prema tomu utvrditi mi je, da je mjesto *Bistrica* lezalo na Livanjskom polju i da je po svoj prilici bilo tik današnjega grada Livna. Dokazujem svoju tvrdnju ovim:

1. Tik kraj današnjega Livna stoji na *Gorici* i danas još samostan Franjevaca, kojemu siže postanak u davnu davninu, svikako u dobu prije turskoga gospodstva u Bosni.

2. Livanjsko polje t. j. stara župa hlivanjska (*χλῆζέβυζ*), *Cleuna*, *Clivuna*, *iupanus Cleonie*) spadaše kroz cijeli srednji viek pod nadbiskupiju spljetsku. Godine n. pr. 1185 podredjene bjehu nadbiskupijispljetskoj ove župe: »ut archiepiscopus spatatensis has habeat parochias: Clissam, Scale, Zminam, Zettinam, *tottam Cleunam*, totum Masurum et totum Pol usque ad Vrullam³⁾.«

3. Godine 1400. darova kralj bosanski Stjepan Ostoja vojvodi Hrvoju Vukčiću »grad Hlivanjski i sa svom župom, i svu vrhovinu

¹⁾ Theiner. Mon. Hung. II. 410. ²⁾ Statistika mjesta i pućanstva Bosne i Hrcegovine p. 181. ³⁾ Kukuljević, Codex diplom. Croat. II. pag. 131.

hlivanjsku¹⁾.« U dotičnoj se povelji na široko pripovieda, kako ej prije ovoga darovanja kralj Ostoja poslao otvoren list Vukmiru Semkoviću, Vuku Nimičiću i županu Radoju, da podju u Hlivno i da zberu vladanije k sebi osidnike plemenite ljude i da ih pitaju, tko bi koje plemenščine od korena „u Hlivanjskoj vrhovini i u župi, počamši od Zavoda do Vrhovine, što pristoji **gradu Bistričkomu** . . . « Na poziv kraljevskih povjerenika skupiše se zbilja osidnici hlivanjski (medju njimi Vladko Gajčić od *Bistrice*, Vojin iz *Bistrice*), koji pri-segoše i posvjedočiše: »Gospodine, od korjena ničiere ino nije *Hlivno* i *grad Bistrički*, od Zavoda počamši do Vrhovine, nego dvojega prvoga bilo«

Iz ovoga se mjesta jasno razabire, da je g. 1400 na Hlivanjskom polju stajao osim Hlivna još i *grad Bistrički* sa selom Bistricom. *Grad Bistrički* u povelji kralja Ostoje g. 1400 jest isto, što i *Bistrica* u pismu pape Pavla II. od g. 1469.

Prelazim da označim *Vrhriku*. Već po redu imena u pismu papinu: „*Cethine, Varchrioc, Tinimi*“ slutim, da je Varchrioc ili Vrhrika stajala negdje u sredini izmedju Sinjskoga Cetinskoga i Kninskoga polja.

Prvi put spominje se Vrhrika u spisih spljetskoga crkvenoga sbora od g. 1185. Tuj se kaže: »*tiniensis episcopus habeat sedem suam in Tenin, et habeat has parochias: Tenin campum, Verchrecam, Pset*²⁾.« U to dakle vrieme bijaše Vrhrika središte istoimene župe, te spadaše crkveno pod biskupiju kninsku.

U jednoj povelji, što ju je kralj Ladislav Napuljski g. 1406 izdao vojvodi Hrvoju, pripovieda isti kralj, da je vojvoda Hrvoje »*pro nostro statu servando in contratu* (= župa) *Verherica* quondam castrum nomine *Prosor*« dao sagraditi, te mu zato i za njegove zasluge u obće dariva »*tam dictum castrum Prosor, quam totam predictam Verherica et Obrch, in regno nostro Croatie sitas et habitas,*« naloživ naročito, da se Hrvoju pokoravaju i svi plemići (*nobiles*) ovih mjesta i župa, »*et precipue illi, qui sunt de genere Ciubranich*³⁾.« Medju rotnimi sudci »plemenitih Hrvata stola tuinskoga (*kninskoga*),« koji su g. 1451 po hrvatskom pravu (*secundum consuetudinem regni Croacie*) riešavali u Kninu (Tninu) parbu Marka Deaniševića i Jurja Henčića, spominje se takodjer i „*Paval Berislavić z Vrh*

¹⁾ Miklošić Mon. serb. pag. 247—250. ²⁾ Kukulj. Codex diplom II. pag. 131. ³⁾ Arkiv za poviest jugosl. VII. 58.

rike“¹⁾. Godinâ 1486 i 1487. spominje se u poveljah »nobilis *Stephanus Berizlawych de Verh Reka*²⁾. Godine napokon 1498. spominju se plemići: „nobiles Stephanus Beryzlavycz, Symon Lwkachycz, Nicolaus et Mathias Klarycz, Johannes Wladawych, Jwath Jwrchynycz, Georgius Myhalycz, Paulus et Georgius Chwbrethycz *de Werhyka de genere Subranycz* (de genere *Chwbranycz*)³⁾.

Iz svih navedenih podataka razabiremo, da je *Vrhrika* bila glavno mjesto istoimene župe, koja je bila u kraljevini Hrvatskoj. Osim *Vrhrike* bio je u istoj župi i grad *Prozor*, što ga oko g. 1406 sagradi vojvoda Hrvoje. Župa *Vrhrika* bijaše naseljena plemenom *Čubranića*, kojemu se pribrajahu plemenite porodice *Berislavića*, *Lužakića*, *Klarića*, *Vladavića*, *Jurčinića*, *Mihalića* i *Cubretića*. Župa *Vrhrika* sa istoimenim mjestom prostirala se je pako u obsegu kninske biskupije, negdje u sredini između Kninskoga i Sinjskoga polja

Glede samoga imena *Vrhrika* kazati mi je, da mu oblik odgovara oblikom *Vrhbosna*, *Vrh-Prača*, *Vrh-Lab*, *Vrhobreznica*, i da po tom rieč označuje mjesto (župu), steruće se na izvoru koje rieke ili blizu njega. Tako n. pr. i *Vrhbosna* (ime za današnje Sarajevo) znači doslovce »Quellbosna,« ili točnije »Quellgebiet der Bosna⁴⁾

Prema svemu tomu mislim, da sredovječna *Vrhrika* nije drugdje stajala, nego baš tamo, gdje je današnje trgovište *Vrlika* u Dalmaciji. Trgovište naime *Vrlika* prostire se malo ne baš u sredini između Knina i Sinja, u okolišu, gdje veoma blizu izvire riekâ *Cetina*. *Petter* piše za današnjn *Vrliku*: »Ein Flecken . . . an der Hauptstrasse zwischen Sign und Knin. Auf einem schroffen Felsen liegen hinter dem Flecken *die Ruinen einer Feste*. . . Ein angenehmer Spazierritt ist der *von Vrlika nach den anderthalb Stunden entfernten Ursprungsquellen der Cetina*. Der Weg dahin führt vor den *Ruinen einer griechischen (?) Kirche* vorbei, welche inmitten eines einstigen Kirchhofes von stattlichen Eichen beschattet steht. Dieser Friedhof ist mit vielen grossen Steinplatten (*stećci*) bedeckt . . . ⁵⁾. Nekadanji samostan franjevački u *Vrhriki* stajao je zajedno sa crkvom upravo na samom izvoru *Cetine*, ondje, gdje stoje ruševine *Petterove* tobožnje grčke crkve. To potvrđuje *S. Milinović*, kad

¹⁾ Kukuljević, *Listine hrvatske* pag. 79. ²⁾ *Starine V.* pag. 126.

³⁾ *Starine V.* pag. 133. ⁴⁾ *Jireček*, *Die Handelsstrassen und Bergwerke von Serbien und Bosnien* pag. 31. — ⁵⁾ *Dalmatien*, II. pag. 90—91.

veli, da se još i sada kod sela Vrilo Cetina (Sorgente Cettina) vide ostaci stare crkve i samostana (franjevačkog¹).

Nije mi razlagati, kako je od staroga oblika *Vrhrika* nastao sadanji oblik *Vrlika*. Upozoriti mi je samo, da se u Dalmaciji izgovara i danas: Vrgorac i Vrhgorac, Vrpolje i Vrhpolje, Vrljica i Vrhljica²). Franjevac Tomašić piše u svojoj kronici ovako: Anno Dni 1425 venerunt iterum Turche et intraverunt Bosnam et Croatiam, et spoliaverunt usque ad mare, Dlamoch, Cetinam, *Vernicham* et transierunt in Carnioliam . . .³) Sjegurno stoji ovdje Vernicham mj. Verlicham. —

8). Πεσέντζ ili Pset.

Medju župani, što ih Konstantin bagrenorodjeni nabraja u polovici 10. stoljeća u Hrvatskoj, spominje on takodjer jednu pod imenom »ή Πεσέντζ.« Šafařík tražio je ovu župu kod neke gore *Vezente* blizu Jajca u Bosni; ali dr. Rački veli: »Šafařík cogitat de monte Vezenta ad Jajce in Bosna; mihi ή Πεσέντζ cum parochia (župania) *Pset* in tiniensi dioecesi, cuius concilium anno 1185. meminit (Cod. dipl. C. S. D. II. 131). convenire videtur. Πεσέντζ slav. ПѢСАТА (conf. Cetina, Centena), P(e) set, respondere videtur⁴).

Nema zaista nimalo dvojbe, da je Konstantinova župa ή Πεσέντζ ona ista, koja se u spisih spljetskoga sabora od god. 1185. spominje pod imenom «parochia Pset.» Nu gdje je bila ta župa Πεσέντζ ili Pset?

R. Lopašić u monografiji Bihaća misli, da se je psetska župa pravo zvala *Paščenička* po gradu *Paščeniku*, kojega je g. 1251 kralj Bela IV darovao Apalu knezu Blagaju, te dodaje: „*Paščenička* (Pset, Peset, Pesachnuk) župa zvana tako po gradu Paščeniku sada Pučeniku (sterala se je) *nedaleko Krupe pod Grmeč-planinom*.“ Lopašić još veli: »Sam grad Bihać stojao je u Paščeničkoj župi i u Kninskoj biskupiji.⁵«

Ovo mnijenje Lopašićevo prihvatio sam ja u svom zemljopisu Bosne; nu sada mi ga je pobijati, pošto sam se osvjedočio, da nestoji.

Najprije mi je iztaknuti, da Lopašić ničim nedokazuje, da je grad Bihać bio u paščeničkoj (dotično psetskoj) župi, drugo mi je

¹) Vienac od god. 1876. pag. 531. ²) Masehek, Manuale del regno di Dalmazia, Anno VI et VII pag. 421. ³) Arkiv za poviest jugosl. IX. pag. 16. ⁴) Documenta pag. 413. ⁵) Vienac od god. 1879. br. 19 pag. 298.

pobiti tvrdnju njegovu, da je Bihać spadao pod Kninsku biskupiju. Sudeć po pismu pape Pavla II. od g. 1469. ležao je grad *Bihać* zajedno sa gradovi Krbavom, Otokom i Cetinom u obsegu *Krbavske biskupije*¹⁾, na koju je već g. 1185 spadala i župa Drežnička (parohia Dresnic) sa Plaškom²⁾. Po mojem mišljenju bijaše Bihać prije u Drežničkoj župi, a u crkvenom obziru spadao je nedvojbeno pod biskupiju krbavsku.

Nu ni župa Pset ili *Πεσέρτζ* nije mogla biti izpod Grmeč-planine nedaleko Krupe, nego mnogo južnije u okolišu grada Knina. Čini se, da je Lopašić pomiešao dvie različite župe, te od dviju stvorio jednu. Moguće dakle, da je izpod Grmeč-planine bila neka župa paščenička (Pesachnuk); nu Pesachnuk nije za cijelo isto, što Pset ili *Πεσέρτζ*. Tako mislim, shvaća i dr. Rački u svojoj najnovijoj razpravi »Hrvatska prije XII. vieka,« kad luči župu psetsku od paščeničke³⁾.

Da bi mogli označiti položaj župe Pset ili *Πεσέρτζ*, ogledati nam je još jednom spomenike.

Već po redu, kojim Konstantin nabroja hrvatske župe suditi nam je, da je *Πεσέρτζ* bila negdje blizu župe Plive. To je i Šafařika sklonulo, da je istu župu tražio u današnjoj Bosni. Na početku 12 stoljeća, za kralja Kolomana spominje se neki »Miroslaus *psacensis comes*⁴⁾,« nu da li se mjesto *psacensis* ima čitati »psetensis,« to je drugo pitanje.

U spisih spljetskoga sabora od g. 1185 čitamo ovo: »*Tiniensis episcopus habeat has parochias: Tenin campum, Verchrecam, Pset*⁵⁾« Po ovoj viesti znademo, da je župa Pset bila u kninskoj biskupiji. Pošto je kninskoj župi bila na sjeveru župa krbavska, na zapadu župe lučka, bibrirska i sidražka, a na jugu vrhrička, to se psetka župa nemože drugamo smjestiti, nego u današnju Bosnu, Kninu i staroj kninskoj župi na iztoku.

Godine 1266 spominje se neki: »*Dyonisius comes de Polhana et de Peset*⁶⁾« po svoj prilici župan psetski, koji na kraljevskom sudu u Bihaću riešava parbu medju opatom topuskim i žitelji Poljane. Po ovom je spomeniku mislio Lopašić, da može uztvrditi,

1) Theiner Mon. Hung. II. 410. 2) Kukuljević Codex diplom. II. 131. 3) Rad jugoslavenske akademije knjiga LVI. pag. 74. i 101. 4) Rački Docum. pag. 93. 5) Kukuljević Codex diplom II. 131. 6) Tkalčić Mon. episc. Zagrab. I. pag. 135.

da je Bihać bio u župi psetskoj, što se međutim nikako izvoditi nebi moglo.

Godine 1292. potvrđuje kralj Karlo II. napuljski banu Pavlu Šubiću i braći mu darovnicu svoga sina Karla »de territorio, bonis et iuribus infrascriptis, videlicet: tenimento seu territorio, quod *Dyesnich* vulgariter appellatur, nec non progenie seu generatione, que vocatur Suczunuy et **Pset**, que est iuxta territorium predictum, et ab inde usque ad *confinia provincie*, que dicitur **Bosna**¹⁾.« Ovo je za naše pitanje osobito važan prilog, jer po njem saznajemo, da je pleme, dotično župa plemenska Psetska dopirala na iztoku tija do medja Bosne, t. j. do onoga diela bosanske banovine, koji je poznat pod imenom „*dolnji kraji*“ (partes inferiores terrae Bozinensis) i kojemu je g. 1299 bio gospodar »Hrivatinus comes,« rodjak Pavlu Šubiću i djed Hrvoja Vukčića. Dolnji pako kraji bosanski zapremahu sjegurno već koncem 13. stoljeća uz okoliš grada Jajca, Kotora na Vrbanji, Ključa na Sani takodjer i starohrvatsku župu *Plivanjsku*²⁾.

Župa dakle Pset medjasila je g. 1292. na iztoku sa Bosnom, poimence sa donjimi kraji, i to sa nekadanjom župoni hrvatskom, naime *Plivom*, koja je poslie 10. stoljeća, nezna se kada, spala pod banovinu bosansku. Položaj župe Pset mogao bi se označiti još točnije, kada bi se mogla ustanoviti zapadna medja njezina, naime spomenuti već »territorium *Dyesnich*,« koje je bilo u Hrvatskoj, te ga je Karlo potvrdio Pavlu Šubiću.

Resultat našega iztraživanja jest dakle, da se je župa Pset ili Πεσύντζ sterela u obsegu kninske biskupije, i da je bila negdje između kninske i plivanjske župe. Pogledamo li na kartu, to je po tom župa Pset zapremala ili današnje Grahovo polje sa susjednim Glamočkim poljem, ili pako okoliš gornjega Unca³⁾. Meni se čini vjerojatnije, da je župa Pset bila na Grahovu i Glamočkom polju.

¹⁾ Arkiv za jugoslavensku poviestnicu VII. p. 19.

²⁾ Godine 1434 spominje se uz vojevodu donjih kraj Jurja Vojsalića: od *Sane* knez Juraj Mišljenović, a od *Plive* knez Tvrtko Milatović; Miklošić, Mon. serb. pag. 379. Sjegurno su u to doba medjasile ove župe sa Hrvatskom; nu koncem 13. stoljeća nije Sana još pripadala Bosni.

³⁾ Okolica rieke Unca spadaše još u 15. stoljeću Hrvatskoj. God. 1435. bijaše neki Symon Budoyessich de genere *Uhnachac* (*Unačac*) rotni sudac stola kninskoga. Kukuljević, Jura I. 1. pag. 198 — 199. —

Župa i mjesto Pset bijaše u Hrvatskoj poznata još koncem 15. i početkom 16. stoljeća, te pripadaše Hrvatskoj. G. 1484. spominje se „*Gaspar Perušić iz Pseta*“ namjestnik bana Gerebi Matijaša; a g. 1501 imenuje se opet neki »Bartul Zbilić sa *Pseta.*!)« —

Dodatak članku: 3. *Grech, Grez ili Grecz zvao se je hrvatski Gradec, a ne Grič.*

Za moju tvrdnju, da se je današnji gornji grad Zagreb zvao u srednjem vijeku Gradac (Gradecъ), a ne Grič, evo još dokaza.

U jednom *hrvatskom* pismu, što ga je g. 1526 pisao glasoviti knez Krsto Frankapan senjskomu biskupu Franji Jožefiću, nalazim i ovo mjesto: »Samo prosimo kraljeva lista na zapovid Slovincem, da nas poslušaju i da nam dadu *Zagrebeci z Gratca* i *kanonici s kapitoloma* vzeti nič pušak, ako bi bila potreba« (Kukuljević, *Listine hrvatske.* pag. 218). Krsti Frankapanu jest dakle *Gradac* (gen. *Gratca*) isto, što u latinskih poveljah *Grech* ili *Grez*.

Intagliji u zemaljskom muzeju zagrebačkom.

U razpravi svojoj »o intaglijih i kamejah osječškoga gradskoga muzeja« priobćenoj u viestniku hrvatskoga arheologičkoga društva god. III. sv. 2. str. 34. obećao sam, da ću danom sgodom ocieniti sbirku intaglijâ i kameja zemaljskoga muzeja zagrebačkoga. Prema tomu svomu obećanju opisati ću u ovoj razpravi intaglije rečene sbirke ostavljajuć kameje za drugi put.

Zagrebačka sbirka intaglijâ ima jedno 130 komada. Izmedju ovih na daleko najbolje je zastupan karneol, za njim jaspis, onix (onyx), agat, prugasti agat (Bandagat), sardonix, ametist (Amethyst). kalcedon (Chalcedon), pras, krizopras (Chrysopras), heliotrop, kristalizovani bjelulak (Kristallisirter Quarz). Ali ima i smjesâ (composita, Pasten), medju ovimi osobito često dolazi staklo raznih boja (Glasflüsse, Glaspasten)²⁾. Predmeti, koji se predstavljaju, većinom su mitologički, medju njimi ima ih i nekoliko vrlo zanimivih, ali zastupani su takodjer mnogovrstni drugi odnošaji ljudskoga života. Što se radnje tiče, to je ona, kako to u obće biva kod intaglija i kako sam to već i prigodom ocjenjivanja osječške sbirke razlagao,

¹⁾ Kukuljević, *Listine hrvatske*, pag. 120 i 182. —

²⁾ Vrsti kamenja imao je dobrotu opredieliti štovani moj kolega g. prof. Dr. G. Pilar, na čem mu i ovdje izričem najusrdniju hvalu.